

Пейо Яворов

Ней

Н.Ч.

Не би... Преди да сети затихнал урагана
на страстите мятежни в страдалчески гърди,
преди да си отдъхна... О, съдбо, не остана,
не остана сила – ти, черна, победи. –
На път – и тя тогава... Да имах и гранита –
за воля да го имах, ще бъда поразен.
Треперя малодушно. Стене душа разбита.
И – първо е – проклинам рождения си ден.

По-леко инак беше – невиджана, нечута,
възлюбена мечтице на моите мечти!
Но ето те пред мене. В последната минута –
за радост ли да чуеш последното – прости?
И няма аз да слагам главица за почивка
на рамо тъй надеждно – когато натежней...
И няма нивга вече тъй хубава усмивка
за мене, като слънце, през тъжни дни да грей...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7203>]